22 Απριλίου 2023

Ὁμιλία εἰς τὸν Ἀπόστολον Θωμᾶν (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος)

Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ἁγ. Ιωάννης Χρυσόστομος / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Ἔρχομαι ἐπειγόντως νὰ καταβάλω τὴν ὀφειλή μου. Διότι, ἂν καὶ εἶμαι πτωχός, βιάζομαι νὰ ἀποσπάσω ὁπωσδήποτε τὴν εὐγνωμοσύνη σας. Εἶχα δώσει ὑπόσχεση νὰ φανερώσω τὴν ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ, καὶ τώρα ἔρχομαι νὰ τὴν ἐκπληρώσω.

Ἡ πρόθεσίς μου εἶναι νὰ ἐξοφλῶ πρῶτα τὶς παλαιότερες ὀφειλές, γιὰ νὰ μὴ μὲ πιέζουν οἱ τόκοι ποὺ συγκεντρώνονται. Συνεργασθεῖτε μαζί μου στὴν καταβολὴ τοῦ χρέους, καὶ ἱκετεύσετε τὸν Θωμᾶ νὰ εὐλογήση τὰ χείλη μου μὲ τὴν ἁγία δεξιά του, μὲ τὴν ὁποίαν ἤγγισε τὴν πλευρὰ τοῦ Δεσπότου, ὥστε νὰ νευρώση τὴν γλώσσα μου, γιὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω αὐτὰ ποὺ ποθεῖτε. Καὶ ἐγώ, ἐνθαρρυνόμενος μὲ τὶς πρεσβεῖες τοῦ Ἀποστόλου καὶ μάρτυρος Θωμᾶ, διακηρύττω τὴν ἀρχικὴν ἀμφιβολία καὶ τὴν τελικὴν ὁμολογία του, ἡ ὁποία ἔγινε κρηπὶς καὶ Θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅταν εἰσῆλθε ὁ Σωτὴρ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ἐκεῖ ὅπου εἶχαν συγκεντρωθῆ οἱ μαθηταί του καὶ ἐξῆλθε πάλι μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀπουσίαζε μόνον ὁ Θωμᾶς. Ἦταν κι αὐτὸ ἔργο τῆς θείας οἰκονομίας, ὥστε ἡ ἀπουσία τοῦ μαθητοῦ νὰ γίνη πρόξενος

περισσοτέρας ἀσφαλείας καὶ βεβαιότητος. Διότι, ἐὰν παρευρίσκετο ὁ Θωμᾶς, δὲν θὰ ἀμφέβαλλε. Καὶ ἂν δὲν ἀμφέβαλλε, δὲν Θὰ ζητοῦσε νὰ περιεργασθῆ. Ἐὰν δὲν ζητοῦσε, δὲν θὰ ψηλαφοῦσε. Καὶ ἐὰν δὲν ψηλαφοῦσε, δὲν θὰ ἀνεκήρυττε τὸν Χριστὸ Κύριον καὶ Θεόν. Ἐὰν δὲν τὸν εἶχε ἀποκαλέσει Κύριον καὶ Θεόν, ἐμεῖς δὲν θὰ εἴχαμε διδαχθῆ νὰ τὸν δοξολογοῦμε μὲ τὸν τρόπον αὐτόν. Ὥστε καὶ μὲ τὴν ἀπουσία του ὁ Θωμᾶς μᾶς ποδηγέτησε πρὸς τὴν ἀλήθεια" καὶ μὲ τὴν παρουσία του ὕστερα μᾶς ἐβεβαίωσε περισσότερο στὴν πίστη.

Ἔλεγαν λοιπὸν οἱ μαθηταί, ὅταν ἦλθε ἀργοπορημένος: «Ἑωράκαμεν τὸν Κύριον», εἴδαμε αὐτὸν ποὺ εἶπε: «ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου». Εἴδαμε αὐτὸν ποὺ εἶπε: «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀλήθεια». Εἴδαμε τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων νὰ λάμπη μέσα στὰ γεγονότα. Εἴδαμε αὐτὸν ποὺ εἶπε: «μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι», καὶ βλέποντας τὴν ἀνάσταση, ἐπροσκυνήσαμε τὸν ἀναστάντα. Τὸν ἀκούσαμε ποὺ μᾶς εἶπε: «εἰρήνη ὑμῖν», καὶ μεταστρέψαμε τὴν ζάλη τῆς λύπης σὲ γαλήνια εὐφροσύνη. Ἀντικρίσαμε τὰ χέρια του ποὺ ἐδέχθησαν τὶς αἰχμὲς τῶν καρφιῶν, τὰ χέρια ποὺ κατηγοροῦν τὴν λύσσα τῶν θεομάχων θηρίων. Ἀντικρίσαμε τὰ χέρια ποὺ μᾶς ὕφαναν τὴν ἀφθαρσία, ἀντικρίσαμε καὶ τὴν πλευρὰν ποὺ φανερώνει λαμπρότερα ἀπὸ κάθε κήρυκα τὴν εὐσπλαχνία τοῦ πληγωμένου. Αὐτὴν τὴν πλευρὰ τὴν ὁποίαν ὑμνοῦν οἱ ἄγγελοι καὶ εὐλαβοῦνται οἱ πιστοὶ καὶ φρίττουν οἱ δαίμονες. Ὑποδεχθήκαμε καὶ ἐμφύσημα θεῖον ἀπὸ τὸ θεῖον στόμα του, ἐμφύσημα πνευματικόν, ἐμφύσημα ποὺ σκορπίζει κάθε χάρη. Ἐχειροτονηθήκαμε ἀπὸ τὸν Κύριο, κύριοι της ἀφέσεως τῶν πλημμελημάτων. Ἀποκτήσαμε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ κρίνωμε τοὺς ἁμαρτωλούς, ἀφοῦ μᾶς ἔδωσε αὐτὴν τὴν ἐντολή: «ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς. Ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται». Τέτοια λόγια εἴχαμε τὴν βαθειὰ χαρὰ νὰ ἀκούσωμε ἀπὸ τὸν Σωτήρα, τέτοιες δωρεὲς ἀπολαύσαμε. Διότι δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴν πλουτήσωμε, ἀφοῦ εὑρήκαμε πλούσιον Δεσπότη. Ἀλλὰ μόνο σὺ ἔμεινες πτωχός, ἀφοῦ ἀπουσίαζες.

Καὶ τί τοὺς εἶπεν ὁ Θωμᾶς; Εἴδατε τὸν Κύριο; Καλῶς. Αὐτὸν λοιπὸν ποὺ εἴδατε, νὰ τὸν σέβεσθε περισσότερο. Αὐτὸν ποὺ παρατηρήσατε, μὴν παύσετε νὰ τὸν κηρύττετε. Ἐγὼ ὅμως «ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χείρα μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω». Καὶ σεῖς δὲν θὰ εἴχατε πιστεύσει ἐὰν πρῶτα δὲν ἐβλέπατε. Ἔτσι κι ἐγώ, ἐὰν δὲν ἴδω, δὲν θὰ πιστεύσω.

Μεῖνε, Θωμᾶ, σταθερὸς στὸν πόθο σου αὐτόν, διατήρησε τὸν ζῆλο σου, ὥστε βλέποντας ἐσὺ νὰ βεβαιωθῆ ἡ ψυχή μου. Ζήτησε μὲ ἐπιμονὴ αὐτὸν ποὺ εἶπε: «Ζητεῖτε καὶ εὑρήσετε». Μὴν παύσης νὰ ἐρευνᾶς εἰλικρινῶς, ἐὰν δὲν εὕρης τὸν θησαυρὸ ποὺ ζητεῖς. Μὴν παύσης νὰ κρούης τὴν θύρα τῆς ἀναντιρρήτου γνώσεως, μέχρι νὰ σοῦ τὴν ἀνοίξη αὐτὸς ποὺ εἶπε: «κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν». Ἀγαπῶ

τὸν διχασμὸ τῶν λογισμῶν σου, ἐπειδὴ ἀναιρεῖ κάθε διχασμό. Ἀγαπῶ τὴν φιλομάθειά σου ἐπειδὴ καταλύει κάθε φιλονεικία. Χαίρομαι νὰ σὲ ἀκούω πολλὲς φορὲς νὰ λέγης: «ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, οὐ μὴ πιστεύσω». Διότι μὲ τὸ νὰ ἀπιστῆς ἐσύ, ἐγὼ μαθαίνω νὰ πιστεύω. Σκάπτοντας ἐσὺ μὲ τὴν δικέλλα τῆς γλώσσης τὸ θεῖον σῶμα, ἐγὼ ἀκόπως θερίζω τὸν καρπὸ καὶ τὸν συλλέγω γιὰ μένα.
Ἐὰν δὲν ἰδῶ μὲ τὰ ἴδιά μου τὰ μάτια τὶς πληγὲς τὶς ὁποῖες ἄνοιξαν οἱ ἀσεβεῖς στὰ ἁγιά του χέρια, δὲν πρόκειται νὰ συγκατατεθῶ στοὺς λόγους σας. Ἐὰν δὲν βάλω τὸ ἴδιο μου τὸ δάκτυλο στὰ κοιλώματα τῶν καρφιῶν, δὲν θὰ δεχθῶ τὴν καλή σας ἀγγελία. Ἐὰν δὲν κρατήσω μὲ τὸ χέρι μου τὸ ἴδιο τὴν πλευρὰ τοῦ εὑρισκομένου πέραν ἀπὸ κάθε ὑποψία μάρτυρος τῆς Ἀναστάσεως, δὲν ἠμπορῶ νὰ πιστεύσω στὸ δόγμα σας. Διότι κάθε λόγος γίνεται ἰσχυρὸς καὶ βέβαιος, ἂν δεχθῇ τὴν συνηγορία ἀπὸ τὰ γεγονότα. Καὶ κάθε λόγος ποὺ στερεῖται τὴν ἀπὸ τὰ ἔργα μαρτυρία, ἐξαφανίζεται στὸν ἀέρα. Ἔχω νὰ κηρύξω στοὺς ἀνθρώπους τὰ θαύματα τοῦ Διδασκάλου. Πῶς λοιπὸν θὰ διηγηθῶ μὲ λόγια ἐκεῖνα ποὺ δὲν παρέλαβα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου; Πῶς θὰ πείσω τοὺς ἀπίστους νὰ πιστεύσουν αὐτὰ τὰ ὁποῖα οὔτε ἐγὼ ἔχω παρακολουθήσει; Νὰ εἰπῶ στοὺς Ἰουδαίους καὶ στοὺς Ἕλληνες ὅτι εἶδα τὸν Κύριό μου νὰ σταυρώνεται, δὲν τὸν εἶδα ὅμως ἀναστημένο, παρὰ μόνον ἤκουσα; Καὶ ποῖος δὲν θὰ περιπαίξῃ τὰ λόγιά μου; Ποῖος δὲν θὰ περιφρονήσῃ τὸ κήρυγμά μου; Ἄλλο εἶναι ἡ ἀπαγγελία λόγων, καὶ ἄλλο ἡ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων.

Αὐτοὺς τοὺς ἀμφιβόλους λογισμοὺς εἶχεν ὁ Θωμᾶς, ὅταν μετὰ ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες ἐπαρουσιάσθη πάλιν ὁ Κύριος στοὺς συνηθροισμένους μαθητάς του. Ἄφησε πρῶτα τὸν Θωμᾶ, κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ παρεμβάλλονται, νὰ κατηχηθῇ ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς του, παραχωρώντας ἔτσι νὰ ἀναφλεγῇ ἀπὸ τὴν δίψα τῆς συναντήσεώς του. Καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ του ἄναψε ἀπὸ τὸν σφοδρὸ πόθο τῆς θέας, τότε, τὴν κατάλληλη στιγμή, ὁ ποθούμενος ἀπεκαλύφθη σ’ αὐτὸν ποὺ τὸν ποθοῦσε. Καὶ τὸ ἔκανε αὐτὸ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅπως πρίν, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καὶ πάλι, ὅπως τὴν πρώτη φορά, τοὺς εἶπε: «εἰρήνη ὑμῖν», γιὰ νὰ ταυτισθῇ τὸ γεγονὸς μὲ τὸ θαῦμα, γιὰ νὰ βεβαιώση τὴν ἀναγγελία τῶν Ἀποστόλων καὶ γιὰ νὰ παραστήση τὴν ἀκρίβεια τῆς δευτέρας ἐπισκέψεώς του. «Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ. Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου». Ὢ ὕψος ἀπεράντου φιλανθρωπίας! Ὢ πέλαγος ἀμετρήτου συγκαταβάσεως! Δὲν ἐπερίμενε τὴν προσέλευση τοῦ μαθητοῦ, δὲν ἀνέμεινε νὰ προσέλθη αὐτὸς ποὺ εἶχε ἀνάγκη, νὰ παρακαλέση καὶ νὰ ἐπιτύχη αὐτὸ ποὺ ἤθελε. Δὲν τὸν ἐστέρησε οὔτε γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωση τῆς ἐπιθυμίας, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ποθούμενος προσείλκυσε κοντὰ του διὰ τῆς βίας τὸν ἐραστήν, ὁ ἴδιος ἔσυρε μὲ τὴν φωνή, στὴν πληγὴ τὸ δάκτυλο αὐτοῦ ποὺ τὴν ποθοῦσε, ὁ ἴδιος μὲ τὴν Δεσποτική του γλώσσα ἐτράβηξε τὸ δουλικὸ χέρι λέγοντας σ’ αὐτόν: «φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου».

Ἤκουσα, Θωμᾶ, ἀπὼν ὡς ἄνθρωπος, παρὼν ὅμως ὡς Θεός, αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶπες στοὺς ἀδελφούς σου. Ἤμουν μαζί σας κατὰ τὴν θεότητα, ἂν καὶ ἀποχωρισμένος κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Θέλεις νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω τὰ λόγια σου; Δὲν εἶπες: «ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω»; Ἀπὸ τὰ χείλη σου δὲν ἐξῆλθαν τὰ λόγια αὐτά; Αὐτὰ τὰ λόγια δὲν ἐκφράζουν τοὺς λογισμούς σου; Γι’ αὐτὰ λοιπὸν ἦλθα πάλι, γιὰ τὰ ὁποῖα ἀμφιβάλλεις. Γι’ αὐτὸ ἦλθα πάλι κοντά σας, εἶμαι ἐδῶ γι’ αὐτὰ ἀκριβῶς ποὺ ἐπιθυμεῖς.

Γιὰ σὲ τὸν ἕνα ἦλθα καὶ τώρα κοντά σου, ἐγὼ ποὺ κατῆλθα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς γιὰ τὸ πλανώμενο πρόβατο, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς οὐρανούς. Μὴ λοιπὸν διστάσης νὰ μάθης αὐτὰ ποὺ ποθεῖς, μὴν ἐντραπῆς νὰ περιεργασθῆς αὐτὰ ποὺ ἐπιζητεῖς. Μὴν ἀποφύγης νὰ βάλης τὸ δάκτυλό σου ἐπάνω στὰ ἴδιά μου τὰ χέρια. Ἀνέχομαι καὶ τὰ περίεργα δάκτυλα, ὅπως ἀνέχθηκα καὶ τὰ καρφιά. Ὑπομένω τὴν περιέργεια τοῦ φίλου, ὅπως ὑπέμεινα τὴν ἐπίθεση τῶν ἐχθρῶν.

Ὅταν ἐσταυρώθηκα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, δὲν ἠγανάκτησα, καὶ δὲν θὰ ὑποφέρω τὴν δική σου ἔρευνα; «Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου», ποὺ ἐτραυματίσθησαν γιὰ σᾶς, γιὰ νὰ θεραπευθοῦν τὰ τραύματα τῶν ψυχῶν σας. «Ἴδε τὰς χεῖρας μου» καὶ ἀναλογίσου ἂν εἶμαι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἑκουσίως ἐσταυρώθη ἢ μήπως κάποιος ἄλλος; «Ἴδε τὰς χεῖρας μου», ποὺ ἄφησα νὰ διατηρήσουν τὰ σύμβολα τῆς ἰουδαϊκῆς μανίας, ὥστε ὅταν μὲ τὴν συνηθισμένη ἀναίδειά τους οἱ Ἰουδαῖοι κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως, μοῦ εἰποῦν ὅτι ἐμεῖς, Κύριε, δὲν σὲ ἐσταυρώσαμε, τότε θὰ δείξω σ’ αὐτοὺς ποὺ μὲ ἐπολέμησαν τὰ χέρια μου μὲ τὰ ἀποτυπώματα τῶν πληγῶν, καὶ θὰ ἐντροπιάσω τοὺς Ἰουδαίους μόλις μὲ ἀντικρύσουν. Κοίτα τὰ χέρια μου καὶ μὴ νομίσης ὅτι ἡ ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως εἶναι φαντασία. Κράτα τὰ χέρια αὐτὰ ὡς ὁμήρους της ἰδικῆς σας ἀναγεννήσεως. Κράτα τὰ χέρια αὐτὰ ὡς ἄγκυρα ποὺ ἀνειλκύσθη ἀπὸ τὸν βυθὸ τοῦ Ἅδου.

Μὴ φοβηθῆς κανένα βιοτικὸν χειμώνα, καμμία ζάλη κοσμικὴ μὴ σὲ τρομάξη, μὴ φοβηθῆς τοὺς ἀντιθέτους ἀνέμους, μὴ φροντίσης καθόλου γιὰ τὶς καταιγίδες καὶ τοὺς σκοπέλους τῆς θαλάσσης τῶν ἐχθρῶν. Πλεῦσε μὲ θάρρος τὸ πέλαγος τοῦ βίου, πλεῦσε κρατώντας δυνατὰ τὴν ἄγκυρα τοῦ πνεύματος, πλεῦσε προσέχοντας στὸν οὐρανὸ σὰν σὲ λιμάνι, πλεῦσε φοβούμενος μόνο τῆς ἰδικῆς μου ἀρνήσεως τὸ ναυάγιο. Περιγέλασε τὸν θάνατον ὡς νεκρό, περίπαιξε τὴν φθορὰν ὡς ἀνίσχυρη, χαιρέτισε τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ θάνατον ὡς ἀρχὴν ἐσωτερικῆς ζωῆς καὶ «φέρε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου...». Ἄντλησε μὲ τὸ χέρι σου ἀπὸ τὴν κρήνην αὐτὴν τῆς ζωῆς τὸ νάμα ποὺ ποθεῖς καὶ παρηγόρησε τὴν δίψα σου. «Φέρε τὴν χαρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου», τοποθέτησε τὸ χέρι σου μέσα στὸ ἰατρεῖο τῆς

φύσεως καὶ ἀπόβαλε τὸ δηλητήριο τῆς προαιρέσεώς σου. Ἀνέχομαι ἄγγιγμα χεριοῦ ποὺ μὲ ἀγαπᾶ, ἐγὼ ποὺ ἐδέχθην τὴν πληγὴ τῆς λόγχης.

«Φέρε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου», ὥστε νὰ ἠμπορῆς νὰ λέγῃς σὲ ὅσους ἀντιστέκονται στὴν ἀλήθεια, ὅτι μετὰ τὴν Ἀνάσταση μὲ εἶδες καὶ μὲ ἐξέτασες καὶ μὲ ἐψηλάφησες μὲ ἀκρίβεια. «Φέρε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου», διότι γιὰ σὲ τὴν διετήρησα ἔτσι, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἐθεράπευσα τὰ σώματα καὶ τὶς ψυχὲς τῶν ἄλλων, προγνωρίζοντας ὡς Θεὸς ὅτι θὰ θελήσεις νὰ τὴν ἰδῆς σ’ αὐτὴν τὴν κατάσταση, ὥστε βλέποντας σὺ τὰ ἴχνη τοῦ πάθους τῆς σαρκός μου, νὰ θεραπεύσῃς τὸ πάθος τῆς ψυχῆς σου. «Φέρε τὴν χεῖρα σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου» τὴν ὁποίαν ἐφύλαξα ἔτσι ὅπως τὴν βλέπεις, ὥστε, ὅταν ἐπανέλθω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθίσω Κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν, νὰ ἰδοῦν οἱ Ἰουδαῖοι ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τους νὰ φανερώνωνται τὰ ἔργα τῆς κακῆς ἐργασίας τους, καὶ νὰ γίνουν αὐτοκατάκριτοι. «Καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός». Εἶναι κακὸν ἡ ἀπιστία. Βυθίζει τὸν νοῦν. Ἡ πίστις τὸν ἐξυψώνει στὸν οὐρανό. Ἡ ἀπιστία τυφλώνει τὴν ψυχὴ” ἡ πίστις φωτίζει τοὺς λογισμούς. Ἡ ἀπιστία καὶ τὰ ἀόρατα τὰ βλέπει καθαρά. Ὁ ἄπιστος ἔχει πλήρη ἄγνοια. «Μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός». Ἀποδίωξε τὸ νέφος τῆς ἀπιστίας καὶ κοίτα τὶς καθαρὲς ἀκτίνες τῆς πίστεως. Πάρε ὅλα τὰ ἐφόδια γιὰ νὰ γίνῃς ἄξιος Ἀπόστολος τῆς θεότητός μου.

Γίνε ὅπως πρέπει νὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ συνανεστράφη μαζί μου, καὶ εἶχε τὶς ἐμπειρίες ποὺ εἶχες ἐσύ. Ὁμοίως μὲ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους ἐκλήθης, ὁμοίως μὲ αὐτοὺς ἐτιμήθης, ὁμοίως μὲ αὐτοὺς ἐξοπλίσου. Τὰ ἴδια μὲ ἐκείνους εἶδες καὶ σύ, σοῦ ἐνεπιστεύθην σὰν φίλο ὅλο μου τὸ μυστήριο, ὅπως καὶ σ’ αὐτούς. Ὁμοίως μὲ αὐτοὺς κήρυττε τὴν δύναμή μου. Μὴν εἰπῆς πάλι γιὰ δευτέρα φορά: «ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, οὐ μὴ πιστεύσω». Ὅσον εἶμαι μαζί σας, ὅπως θέλῃς ἠμπορεῖς νὰ μὲ περιεργασθῇς. Ὅσον ἔχεις κοντά σου τὸ οὐράνιον κλῆμα, ἐξερεύνησε ὅλους τους κλάδους καὶ τὰ σταφύλια του. Θὰ ἀνεβῶ στοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ ὅπου ἦλθα στὴν γῆ, θὰ ἀνέλθω ἐκεῖ ὅπου εἶμαι, θὰ ἀνέλθω ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνη μου φύσιν ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου συγκατέβην γιὰ χάρη σας ὡς πρὸς τὴν θεότητα. Θὰ ἀνέλθω μὲ τοῦτο τὸ σῶμα, ἐγὼ ποὺ χωρὶς αὐτὸ ἔχω ἐκδημήσει ἀπὸ ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἔπαψα νὰ παραμένω ἐκεῖ. Θὰ ἀνέλθω μὲ τὴν ἰδικὴ σας φύση πρὸς τὸν πατρικὸν κόλπο, ἐγὼ ποὺ εὑρίσκομαι στοὺς κόλπους τοῦ Πατρός. Διότι ἐξεπλήρωσα τὸ ἔργο γιὰ τὸ ὁποῖον ἔκαμα ὅλον αὐτὸν τὸν δρόμο.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Θωμᾶς ἤγγισε τὰ δεσποτικὰ χέρια καὶ τὴν θεία πλευρά, καὶ ἐκυριεύθη ἀπὸ δειλία καὶ χαρὰ μὲ τὴν θέα αὐτῶν ποὺ ἐπεθύμησε, κινεῖ εὐθὺς τὴν γλώσσα πρὸς ὑμνωδίαν ἀναφωνώντας πρὸς τὸν Κύριον: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Σὺ εἶσαι ὁ Κύριος καὶ Θεός, σὺ εἶσαι καὶ ἄνθρωπος καὶ φιλάνθρωπος, σὺ εἶσαι

ἀξιοθαύμαστος καὶ παράδοξος ἰατρὸς τῆς φύσεως. Δὲν ἀποκόπτεις μὲ νυστέρι τὰ παθήματα, δὲν καυτηριάζεις μὲ φωτιὰ τὶς πληγές, δὲν ἀντλεῖς ἀπὸ τὰ βότανα τὴν ἰσχὺ τῶν φαρμάκων, δὲν ἐπιδένεις μὲ ἐπιδέσμους ὁρατοὺς τὰ πάσχοντα τραύματα. Διαθέτεις ἀοράτους ἐπιδέσμους εὐσπλαχνίας, οἱ ὁποῖοι ἀοράτως τονώνουν τὰ καταπονημένα μέλη. Ἔχεις λόγον ὀξύτερον ἀπὸ τὸ μαχαίρι, ἔχεις διδασκαλία πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴν φωτιά, ἔχεις βλέμμα πιὸ προσιτὸ ἀπὸ βάλσαμο. Ὡς δημιουργός, χωρὶς δαπάνη καὶ ἀντίτιμο, ἀγιάζεις τὸ δημιούργημά σου. Ὡς πλάστης, χωρὶς νὰ κοπιάσης, μεταπλάττεις τὰ πλάσματά σου. Σὺ ἐκαθάρισες λεπροὺς μὲ τὸ θέλημά σου, σὺ ἔκαμες χωλοὺς νὰ τρέχουν, σὺ ἔδωσες στοὺς παραλύτους νὰ σηκώσουν τὰ κρεβάτια τους, σὺ ἐπρόσταξες ἐκ γενετῆς τυφλοὺς νὰ ξεπλύνουν τὸ σκοτεινό τους κάλυμμα, σὺ ἐξώρισες τοὺς δαίμονες ἀπὸ τὰ πλάσματά σου, σὺ συνελήφθης μὲ τὴν θέλησή σου ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, σὺ ἔπαθες τὰ πάντα ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ἑκουσίως πρὸς χάριν μου. «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Ἀνεγνώρισα τὸν Δεσπότη μου, ἀνεγνώρισα τὸν ἁλιέα μου καὶ φύλακα, τὸν Βασιλέα καὶ Κύριό μου. «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Πιστεύω, Κύριε, στὴν οἰκονομία σου, πιστεύω στὴν συγκατάβασή σου, πιστεύω στὴν πρόσληψη τῆς φύσεώς μου, πιστεύω στὸν προσκυνητὸν Σταυρόν σου, πιστεύω στὰ Πάθη τῆς σαρκός σου, πιστεύω στὸν τριήμερόν σου θάνατο, πιστεύω στὴν Ἀνάστασίν σου. Πλέον δὲν ἐξετάζω. Πιστεύω, δὲν φιλολογῶ. Πιστεύω, δὲν ζυγίζω. Πιστεύω, δὲν περιεργάζομαι. Πιστεύω στοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ στὰ χέρια μου. Αὐτὰ ποὺ εἶδα μὲ ἐδίδαξαν νὰ μὴ φιλολογῶ. Ἔμαθα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐψηλάφησα νὰ προσκυνῶ καὶ ὄχι νὰ συγκρίνω μὲ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ σταθμά. Ἕναν Κύριον καὶ Θεὸν γνωρίζω μόνον, τὸν Δεσπότην Χριστό, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr